

Publicerad 2019-01-04 10:53 av Solstrale

Jag gick i grundskola i Luleå där var det samma mentalitet som i övriga landet under 70-80-talet. Det rådde fri uppfostran och knappast några vuxna grep in och skyddade barn från andra barn som utvecklats i det klimatet till mobbare...

JAG ÄR EN UBÅT SOM KAN ANDAS EN LUNGA OCH DJUPDYKA MOT LIVET

medelmåttans pedagogik...

var dig själ så länge det inte skadar någon annan

nu skulle jag "ubåten" visa dem

fast de högg ned på mig hela tiden

jag skulle ta ett djupt andetag

andas en lunga full med syre

sedan skulle jag försvinna ned

djupt ned och hålla andan länge

ta andan ur dem av beundran

men det blev aldrig så ändå

det var en teckningstävling

jag vann den och blev någon...

det tålde de inte och märkte mig

en dag efter skolan var de igång igen

jagade efter och förstörde teckningen

de tog mig tillbaks till skolans kapprum

där gillrade de en snara av min halsduk

de hängde mig i den och tänkte låta mig dö

min storebror slog mig varje dag året om

jag var stark och saxade benen kring honom

jag använde lärdomen för att rädda mitt liv

saxade benen kring den som hängtupp mig

så att jag kunde tvinga honom ta ned mig

han tog inte ned mig men jag tog ned honom

jag överlevde allt det där med mobbningen

överlevde psykning och våldsamheterna...

men fan vad jag önskar jag varit en drake

en jävla eldsprutande Kattla som förintade

men jag blev en harmonisk kärleksfull person

en som aldrig sökt hämnd eller mobbat andra

allt jag ville var att få vara mig själv fullt ut

och även då de inte tillät mig där och då

ska ni veta att jag var mig själv trots allt det

för ingen kan säga att jag inte duger eller kan

då uppfinner jag mig själv på nytt för att...

jag är en "ubåt" som kan gå till botten med allt

jag kan andas en lunga och bara försvinna i djupet

sedan återuppstår jag med självaste livets mirakler i mig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten